

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
w sprawie **J. H.**,  
skazanego z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 12 października 2022 r.,  
kwestii dopuszczalności kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie  
z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt X Ka 301/21,  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie  
z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt III K 594/18,

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć  
skazanego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt III K 594/18, J. H. został skazany za występki określony w art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres roku próby. Wyrok ten – po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, jego obrońcy oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt X Ka 301/21. W świetle powyższych realiów procesowych wniesienie kasacji przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu odwoławczego było istotnie ograniczone. Co

do zasady bowiem, kasację na korzyść strona można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.k.). Wyjątek stanowi wniesienie kasacji z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Redakcja *petitum* nadzwyczajnego środka zaskarżenia, wniesionego przez obrońcę J. H. wskazuje wprawdzie, że w pierwszej kolejności został podniesiony zarzut wystąpienia w sprawie jednej z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.), jednak już lektura uzasadnienia kasacji nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w istocie intencją jej autora było podważanie ustaleń faktycznych w zakresie strony podmiotowej przypisanego skazanemu występku i wykazywanie typu nieumyślnego przestępstwa nadużycia zaufania w obrocie gospodarczym, określonego w art. 296 § 4 k.k., nie zaś występkę umyślnego ustanowionego w art. 296 § 1 k.k., który był podstawą skazania J. H.. Dopiero konsekwencją takiej zmiany (wbrew wyraźnym ustaleniom Sądu *meriti* co do zamiaru ewentualnego – pkt 3 uzasadnienia tego wyroku) miałoby być stwierdzenie upływu terminu przedawnienia z uwagi na niższe granice ustawowego zagrożenia ww. przestępstwa. Oczywiście jest zatem to, że podnoszone na początku kasacji uchybienie, którego miały się dopuścić orzekające w sprawie sądy, jest tylko pozorne i faktycznie nie dotyczy żadnej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Także pozostałe dwa zarzuty, określone w pkt. a) i b) kasacji, dotyczą jedynie obrazy prawa procesowego w zakresie jakości kontroli instancyjnej i nie mieszczą się w katalogu okoliczności określonych w art. 439 § 1 k.p.k., a więc są niedopuszczalne.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. pozostawił kasację obrońcy J. H. bez rozpoznania, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. art. 637 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.